

30,000 Rbd., lever ligesaa længe som den Mand, der forsikkrer 10,000 Rbd., har Anstalten Udfigt til at vinde Noget ved Hjælp af Tillægspræmien. Nu siger man, at der dog er større Fare, navnlig med Hensyn til Speculationer. Men er Faren og Fristelsen ikke tilstede ogsaa ved Beløb af 10,000 Rbd. og derunder, og i det Tilfælde, som det ærede Medlem sagde, at han kjendte, var Forsikringen der over 10,000 Rbd. eller var den ikke under 10,000 Rbd.? Altsaa, Fristelsen er der jo alligevel. En Mand fristes af 30,000 Rbd., men en Anden fristes efter sin Stilling meget stærkt af 10,000 Rbd. eller 5,000 Rbd., ja En fristes meget stærkt af 100 Rbd., det kan man slet ikke træffe nogen Foranstaltning imod. Man kan sige, at man ikke skal gaae ind paa Summer, der gaae langt udover alle de øvrige Forsikringer, som skulle bidrage til at dække Risicoen ved dem. Men naar man nu siger, at hidtil er der kun forsikret for indtil 10,000 Rbd., saa maa man dog ikke glemme, hvad Finantsministeren ogsaa har gjort opmærksom paa, at for Tiden kunne tvende Forsikringsmaader combineres. Sæg troer altsaa ikke, at der er nogen Betænkkelighed ved denne Udvidelse, der dog vil være af Bigtighed for en heel Deel Borgere. Staten skal ikke gjøre nogen Dpoffelse hverken for den ene eller for den anden Klasse, men den skal gjøre, hvad rimeligt er, og hvad den kan gjøre uden nogen-somhelst sandsynlig Udfigt til Tab ligesaa vel for den Ene som for den Anden. — Sæg troer ikke, det vil være hensigtsmæssigt at dvæle længere ved Forslaget under Nr. 10; der er derom verlet Ord nok til, at Medlemmerne kunne danne sig en Mening om Forslagsstillernes Beviisførelse for Nødvendigheden eller Finantsministerens Beviisførelse for Unødvendigheden af dette Forslag. Sæg skal endnu kun tilføie, at efter den Maade, hvorpaa Forslaget, navnlig dets første Stykke, er affattet: „dog under Forudsætning af, at de nødvendige Betingelser for Indgaaelsen af den sidstnævnte Forsikkring ere tilstede, og at Omskrivningen kan skee uden Tab for Anstalten“, er det endnu slet ikke klart og præcist udtrykt, hvad Enhver skal kunne være sikker paa at kunne forlange omskrevet. — Sæg maa endnu

sige et Par Ord om Forslagene under Nr. 12 og 13. Sæg troer dog, at det virkelig er at gaae noget vel vidt i Mulighedsberegninger, naar Finantsministeren troede, at man udsatte sig for Faren af Selvmord i Form af Duel. Sæg vil antage, at den ærede Finantsminister dog ikke tænkte paa, at en Mand virkelig skulde lade sig skyde af en Anden, faae Selvmordet udført af en Anden, det vilde dog være høift usandsynligt; men allerede det, at en Mand selv skulde skyde sig og saa regne paa, at han skulde blive anseet for at være skudt i Duel, forudsætter en saadan Nølgthed under Forberedelserne og en saadan Tillid til Andres Medvirkning, uden hvilken Selvmordet ikke kunde gives Skin af Duel, at Tilfældet er lidet rimeligt. Men lad os holde os til den virkelige Duel. Sæg skal ikke komme videre ind paa, hvad vi forhandlede forrige Gang, men kun sige, at jeg ikke finder, at der er nogen fuldstændig Analogi mellem det Tilfælde, hvor en Mand frivillig gjør et Brud paa Contracten med Anstalten, og det Tilfælde, hvor en Mand, tvungen af Fordomme, som han ikke kan høre sig over, udsætter sig for en Fare for at blive berøvet Livet; der er jo ogsaa andre Tilfælde, hvor en ligesvem anerkjendt Migt kan byde en Forsikret at udsætte sig for nogen stor Livsfare. Endnu mere synes jeg, at der er Grund til at fjerne enhver Indflydelse paa en Livsforfikring af en Dødsdom. Sæg har gjort opmærksom paa, at der jo her slet ikke foreligger noget Foretagende af Vedkommende, der staaer i Forbindelse med den Forsikringscontract, han har indgaaet, den rører han jo slet ikke. Han begaaer en Forbrydelse, som bliver straffet med Livsstraf, men hvorfor skal det medføre en yderligere Straf af et Formuestab, naar der ikke tilføies nogen saadan Tillægsstraf ved andre Forbrydelser, han kan have begaaet, men som ikke blive straffede paa Livet? Der faaer han den Straf, som Loven har fastsat, men alle hans privatreligge Forhold forblive uberrørte. Naar nu hertil kommer, hvad jeg har gjort opmærksom paa i Betænkningen, at man lader dette Formuestab indtræde i det Tilfælde, at en Mand bliver henrettet, men ikke i det Tilfælde, at han er dømt til Døden,